

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-124/13)

(2013/C 164/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentili, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/125/12 mającym na celu utworzenie listy rezerwowej obejmującej 110 miejsc, służącej obsadzeniu wolnych stanowisk Asystentów (AST3) w dziedzinie audytu, finansów/księgowości i ekonomii/statystyki;
- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/126/12 mającym na celu utworzenie listy rezerwowej obejmującej 78 miejsc, służącej obsadzeniu wolnych stanowisk Asystentów (AST3) w dziedzinie biologii/nauk przyrodniczych i medycznych chemii, fizyki i materiałoznawstwa, badań jądrowych, inżynierii lądowej i mechanicznej oraz inżynierii elektrycznej i elektronicznej;
- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13 mającym na celu utworzenie listy rezerwowej obejmującej 29 miejsc, służącej obsadzeniu wolnych stanowisk Administratora (AD6) w dziedzinie bezpieczeństwa budynków i inżynierii instalacji budowlanych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE.
 - Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła moc wiążącą wyroku Trybunału w sprawie C-566/10 P stwierdzającego, że ogłoszenia o konkursie wskazujące wyłącznie angielski, francuski i niemiecki jako języki, które kandydaci w konkursach otwartych Unii mogą wskazać jako drugi język, są niezgodne z prawem.

- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 342 TFEU oraz art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

- Skarżąca twierdzi w tym względzie, że poprzez wskazanie tylko trzech języków dopuszczalnych jako drugi język kandydatów w konkursach otwartych Unii, Komisja w praktyce narzuciła nowe rozporządzenie określające system językowy instytucji, naruszając wyłączną właściwość Rady w tej dziedzinie.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE), art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 UE, art. 1 § 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników.

- Zdaniem skarżącej wprowadzone przez Komisję ograniczenie językowe jest dyskryminujące, ponieważ przytoczone przepisy zakazują narzucania obywatelom europejskim i urzędnikom instytucji europejskich ograniczeń językowych, które nie są przewidziane w sposób ogólny i obiektywny przez regulaminy wewnętrzne instytucji, o których mowa we wspomnianym już art. 6 rozporządzenia nr 1/58 i które dotychczas nie zostały wydane, i zakazują ustanawiania takich ograniczeń, o ile nie wynika to z konkretnego i uzasadnionego interesu służby.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 UE w części, w jakiej ustanawia on zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań jako prawo podstawowe wynikające ze wspólnych tradycji konstytucjonalnych państw członkowskich.

- Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła oczekiwania obywateli dotyczące możliwości wyboru jako drugiego języka dowolnego spośród języków Unii, zgodnie z tym, tak jak było to zawsze praktykowane do 2007 r. i co zostało autorytatywnie potwierdzone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/210 P.

- 5) Zarzut piąty dotyczy nadużycia władzy i naruszenia norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach (w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 28 lit. f), art. 27 akapit drugi, art. 34 ust. 3, art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników), a także zasady proporcjonalności.

- Zdaniem skarżącej poprzez wprowadzenie prewencyjnego i ogólnego ograniczenia języków dopuszczalnych jako drugi język do trzech, Komisja w rzeczywistości antycypowała na etapie ogłoszenia o konkursie i określenia warunków udziału w konkursie sprawdzenie kompetencji językowych kandydatów, które powinny zostać ocenione w ramach konkursu. W tej sytuacji decydujące znaczenie ma znajomość języków, a nie kompetencje zawodowe.

6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników.

— Skarżąca twierdzi, iż poprzez postanowienie, że zgłoszenia do udziału w konkursie obowiązkowo muszą być wysłane w języku angielskim, francuskim lub niemieckim i że w tym samym języku EPSO wysyła do kandydatów informacje dotyczące przebiegu konkursu, naruszone zostało prawo obywateli europejskich do porozumiewania się w ich własnym języku z instytucjami i nastąpiła dalsza dyskryminacja osób, które nie znają biegle tych trzech języków.

7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE (brak uzasadnienia), a także zasady proporcjonalności i przeinaczenia stanu faktycznego.

— Skarżąca podnosi, że ograniczenie do trzech języków Komisja uzasadniła wymogiem, aby nowi pracownicy od razu byli w stanie porozumiewać się w ramach instytucji. Uzasadnienie to przeinacza stan faktyczny, ponieważ nie jest tak, że te trzy języki są najczęściej używane w różnych grupach językowych w ramach instytucji. Jest ono też nieproporcjonalne w stosunku do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do niedyskryminacji ze względów językowych.

Odwołanie wniesione w dniu 25 marca 2013 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-27/11 BO przeciwko Komisji

(Sprawa T-174/13 P)

(2013/C 164/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BO (Amman, Jordania)

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie F-27/11 BO przeciwko Komisji;

— oddalenie skargi wniesionej przez BO w sprawie F-27/11 i obciążenie go kosztami postępowania w tejże instancji;

— rozstrzygnięcie, że każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja powołuje się na jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 19 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia chorobowego urzędników Unii Europejskiej oraz pkt 2.5 rozdziału 12, zatytułowanego „Koszty transportu”, tytułu II decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2007 r. dotyczącej ustanowienia ogólnych przepisów wykonawczych w materii zwrotu kosztów medycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej nie uznał, że wprowadzone przez ten drugi przepis wyłączenie zwrotu kosztów transportu ma charakter wiążący.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2013 r. — Moallem Insurance przeciwko Radzie

(Sprawa T-182/13)

(2013/C 164/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Moallem Insurance Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności pkt 18 załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71);

— stwierdzenie nieważności pkt 18 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55);